

STORM

◆ TAMMI ◆

Sisters

HYISET
MAININGIT
MINTIE
DAS

MINTIE DAS

STORM
Sisters HYISET
MAININGIT

Suomentanut Marja Helanen

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI
HELSINKI

*Kaikille ihanan oudoille pohjoismaalaisille, jotka
inspiroivat minua kierolla huumorillaan, suloisella
melankoliallaan ja ainaisella rebellisyydellään*

*Ja etenkin pitkälle, coolille Suomi-pojalle, joka saa
maailmani rokkaamaan (leikisti ja oikeasti): Kallelle*

Copyright © 2014 Rovio Entertainment Ltd.

Written by Mintie Das

All rights reserved. No portion of this book may be
reproduced or transmitted in any form or by any means
without written permission from the copyright holders.

Graafinen suunnittelu: Laura Lyytinen ja Riikka Turkulainen

Kartta: Terhi Haikonen

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi, 2017

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-8495-7

*Merellä olemme vapaita.
Vapaita olemaan oma itsemme,
vapaita menemään minne huvittaa,
vapaita puhumaan suun puhtaaksi.*

*Meitä ei vähätellä sukupuolen eikä ihonvärin vuoksi.
Täällä olemme samanarvoisia.*

*Sen vuoksi tahdomme elää merellä.
Samalla tavalla kuin esivanhempamme.*

*Historiankirjat eivät meitä muista. Niissä uskotellaan,
etteivät tytöt ole älykkäitä, urheita eivätkä voimakkaita.
Me kerromme tarinamme osoittaaksemme,
että juuri sellaisia me olemme. Ja mikä tärkeämpää:
kerromme tarinamme osoittaaksemme,
että niin olet sinäkin.*

MAAILMA

Raquel

MADRID

SKERN

PORTO

MADRID

CHARLOTTE

TOBAGO

Charlie

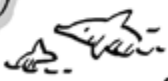

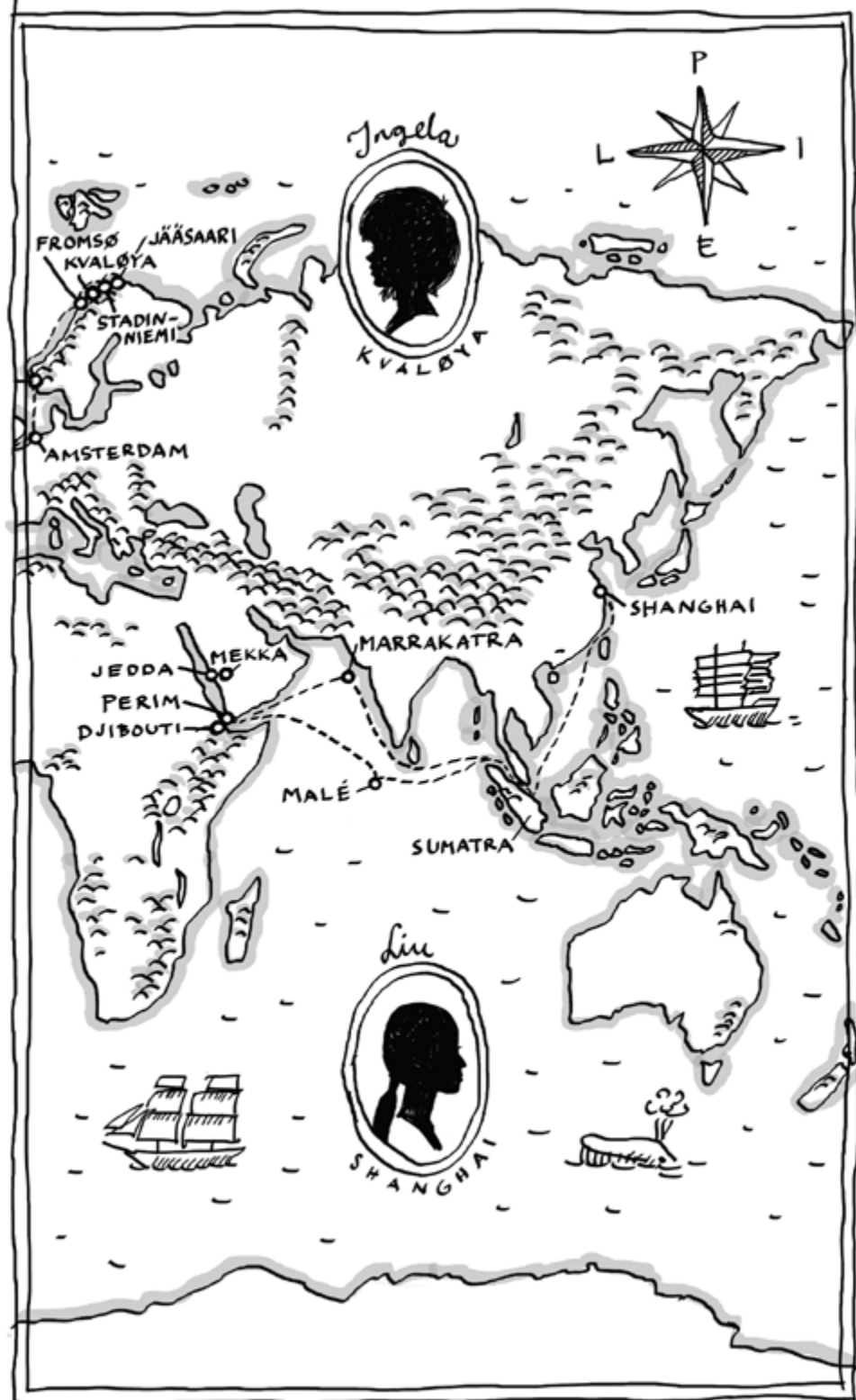
CHARLOTTE

Sadie

TOBAGO

LOKKI

AIKA: 1. syyskuuta, 1781

SIJAINTI: Porto, Portugali (41,1621°N, 8,6220°W)

KESKINOPEUS: Maissa

Vanhempamme ovat elossa. Ehkä.

Amsha opetti minulle, että lääketieteessä *ehkä* on hyödytön. Se ei anna lääkärielle mitään tietoa, ei mitään ohjenuoraa. *Ehkä* voi merkitä mahdollisuutta tai sitten epätietoisuutta. Kun Charlien äiti Eliza kuusi kuukautta sitten paljasti meidän vanhempiemme olevan elossa, häneltä jäi lisäämättä sana *ehkä*. Sillä täällä Elizan maailmassa, Silmän maailmassa, salaisessa maanalaisessa paikassa, joka kuhisee arvoituksia, numeroita, salakirjoituksia ja koodeja, *ehkä* saattaa merkitä elämän ja kuoleman eroa. Tuo elämän ja kuoleman ero, ties miten vähäinen, on syynä siihen, että me – Charlie, Liu, Raquel, Ingela ja minä Sadie – olemme täällä Silmän hoteissa.

Kun tutkin karttaa, huomaan meidän matkanneen jo kauas Kiinasta. Kukaan meistä ei halunnut jäädä odottamaan Zhang Taon kosta, kunhan hänen ampumahaavansa olisi parantunut. Me siis lähdimme Shanghaista pian sen jälkeen, kun tapasimme Silmän. Sieltä hankkiuduimme Marokkoon, missä tuon järjestön päämaja sijaitsee. Vaikka vietimme Silmän ja Elizan luona lähes puoli vuotta, en vieläkään tiedä, mitä he oikein hommaavat. Heidän verkostonsa on silti kertakaikkisen nerokas niin maalla kuin merelläkin. Ihmiset, enimmäkseen naiset, joilla kaikilla on merkillistä kyllä jokin kaamea arpi tai pysyvä vamma, hankkivat Silmälle tiedonmuruja, ja ne kootaan yksitellen yhteen. Prosessi on uuvuttava. Meiltä kului Marokossa lähes kaksi kuukautta, ennen kuin pystyimme päättämään, että vanhempamme saataisivat olla Euroopassa. Nyt olemme Portugalissa määrittämässä heidän tarkempaa sijaintiaan. Charlie suhtautuu edelleen epäluuloisesti ja halveksien Silmään ja varsinkin Elizaan, mutta he ovat meidän parhain mahdollisuutemme löytää joskus vanhempamme. *Ehkä.*

Asia on niin, että nyt kaikki on muuttunut. *Ehkä vanhempamme ovat elossa.* Vuosi sitten sellaista ei voinut edes kuvitella. Nyt minä ehkä tapaan taas äitini ja isäni, Charlie ehkä tapaa Andrew'n, Liu ehkä tapaa Main ja Ingela Knutin. En kaipaa ehdottomuuksia, vuorenvarmuuksia enkä huteria vakuutuksia. Kukaan meistä ei kaipaa niitä. *Ehkä riittää. Ehkä*

oikeuttaa meidät tekemään mitä vain ja kaiken pelastaaksemme perheemme. *Ehkä* on kaikki, mitä meillä on.

Lopetan nyt tähän.

Sadie

Raquel kääntyi kyljelleen ja yritti löytää mukavan kohdan notkuvalta patjalta, kunnes luovutti ja avasi silmät. Laivan kurjat olot olivat nekin syynä siihen, että hän ikävöi heidän rakasta *Kyllin hyvänsä*, mahtavaa alusta, jonka Marrakattran sulttaani oli lahjoittanut heille palkkioksi tyttärensä pelastamisesta.

Raquel huokaisi. Niin paljon oli muuttunut kuluneen puolen vuoden aikana, Elizan tyrmistyttävän ilmoituksen jälkeen. He olivat purjehtineet maailman toiselle laidalle seuratessaan Silmää. Järjestön jäsenet eivät paneutuneet selittämään toimintaansa, ilmoittivat vain erikoistuneensa tiedon jakamiseen. Se vaikutti Raquelista omituiselta, varsinkin kun Silmä ja erityisesti sen kapteeni tuntuivat keskittyneen pikemminkin salaisuuksien säilyttämiseen kuin niiden paljastamiseen. Virallisesti ”silmläiset” kuvailivat olevansa naispuolisten merirosvovakoojien salaverkosto. Keiden vakoojia he siis olivat? Toimivatko he omaksi hyväkseen vai jonkin suuremman ja vaarallisemman kokonaisuuden puolesta? Raquel ei osannut kuvitella

Elizalle pomoa. Silmän oma kuvaus sopi noin päällisin puolin, mutta Raquelin kurkkuun oli noussut pala sinä päivänä, kun tyttöjoukko siepattiin ja vietiin Silmän pääpaikkaan. Hänestä tuntui vahvasti, että näissä naisissa piili enemmän kuin mitä he suostuivat paljastamaan.

Vaikutti oikeastaan siltä, että aina kun Silmä avasi jonkin uuden oven, tytöt syöksyivät aina vain syvemmälle epävarmuuden synkkiin syövereihin. Kenties juuri tuo pelottava vetovoima oli pitänyt heidät niin monta kuukautta järjestön lumoissa. Toisaalta he olivat kunnioituksen vallassa. Raquel sen paremmin kuin kukaan toinakaan työistä ei ollut ennen Elizan kohtaamista koskaan tavannut naiskapteenia saati sitten kokonaista naismiehistöä. Ja nuo naiset olivat yhtä hyviä tai parempia kuin mikään miehistä koottu miehistö, jonka Raquel milloinkaan oli nähnyt purjehtivan, taistelevan tai vakoilevan. Jopa Charlie oli väkisinkin vaikuttunut, vaikka hän oli yhdentoista vuoden ajan kantanut kaunaa äitiään Elizaa kohtaan, koska tämä oli hylännyt hänet vähän ennen hänen seitsenvuotispäiväänsä.

Toisaalta taas vakoilun salamyhkäinen varjojen ja äkkikäänteiden tunnelma oli ladannut Silmän ja tyttöjen jokaisen salaisen kanssakäymisen täyteen epäluuloa. Se ei kenties pätenyt kaikkiin tyttöihin, mutta taatusti häneen itseensä ja myös Charlieen, niin Raquel uumoili. Vaikka oli kulunut kuusi kuukautta, Eliza vaikenä edelleen lujasti siitä, mistä hän oli saanut tietää, että tyttöjen vanhemmat olivatkin saattaneet selvittää hengissä Tuhon päivästä. Hän suostui kertomaan vain sen verran, että oli monta

kuukautta etsinyt tietoa Tuhon päivästä, ja sitten hänelle oli alkanut tulla viestejä, että tietyt tärkeät stormilaiset, todennäköisimmin Storm-neuvoston jäsenet, oli siepattu mutta jätetty henkiin sinä päivänä, kun kasvottomat sotilaat tuhosivat Stormien kaikki 106 laivaa.

Elizan kertomuksessa tuntui olevan monta aukkoa, mutta siitä huolimatta tytöt, myös Charlie, olivat halukkaasti ryhtyneet työhön, josta oli kehkeytynyt huikea maailmanlaajuisten tietolähteiden kartoitus ja johtolankojen metsästyks. Tytöt omistautuivat täysin vanhempiensa etsintään, mutta kaiken sen kaaoksen lisäksi heidän piti koko ajan tähyillä olkansa yli Liun isää, raivoisaa Zhang Taoa, sekä yhtä pirullista Rogers Barrishia, vahvaakin vahvemman Idänkauppayhtiö Safirin päämiestä.

Niinpä olikin päätetty, että rantauduttuaan tytöt kätkisivät *Kyllin hyvän* läheiseen poukamaan ja asustaisivat yhdellä Silmän monista sotalaivoista. Nykyinen alus, *Rautakylki*, oli samanlainen kylmä ja valtava fregatti kuin järjestön se alus, jossa Raquel oli pahaksi onnekseen joutunut majailemaan Marokossa. Ei sillä, etteikö hän olisi arvostanut suojaa, jonka Silmän alukset heidän tyttöjoukolleen tarjosivat. Noista aluksista siinä missä Silmän naiskaartista sattui vain puuttumaan kaikki lämpö.

Rautakylkeä pidettiin ”superfregattina”, koska se oli harvinaisen vahva ja luja. Siinä oli kaikkiaan kuusikymmentä 24 naulan pitkäputkista ja 42 naulan lyhytputkista tykkiä kahdella kannella. Laiva oli laiturissa Dourojoen ja Atlantin valtameren yhtymäkohdassa, taktisessa paikassa, missä se pelotteli vihollisia tulehasta lähemmäs. Aikoinaan niin

mahtava alus olisi herättänyt huomiota, mutta nyt kun useat maat taistelivat merten herruudesta, ei ollut mitenkään tavatonta nähdä vesillä sotalaivoja. *Rautakyljessä* niin kuin muissakin Silmän laivoissa oli muuan loistava ominaisuus: ulkoapäin ne näyttivät tavallisilta sota-aluksilta, mutta sisältä ne olivat tyylikkäitä, nykyaikaisia komento-keskuksia täynnä kojeita ja laitteita, joita käytettiin kaikenlaisessa vakoilutoiminnassa. Silmä saattoi siis väijyä kohteitaan täysin näkösellä.

Raquel potkaisi päältään koinsyömän lakanan. Syyskuinen loppukesä toi tullessaan viileät ilmat, mutta siitä ei ollut tietoaakaan tunkkaisessa, kosteassa miehistötilassa, joka kävi kaikkien viiden tytön makuuhuoneesta (Elizan harmiksi Ingela tosin livahti useimpina öinä yläkannelle koisimaan). Charlie ja Sadie nukkuivat kerrossängyssä, ja Liu ja Raquel jakoivat lattialla ohuen siskonpetin.

Liun käsivarsi heilahti Raquelin lonkalle. Raquel silitti hetken Liun kättä ja sysäsi sitten painavan käsivarren sivuun. Oli liian kuuma olla kiinni toisessa. Hän kohotautui kyynärpäänsä varaan kurkistaakseen ikkunasta ja räpytteli hetken silmiään tottuakseen liikkumattomaan pimeyteen ympärillään. Tähtien kirkkaudesta päätellen keskiyö oli kai juuri mennyt. Raquel huoahdi ja antoi päänsä retkahtaa takaisin muhkuraiselle viljasäkille, joka kävi tyynystä.

Raquel oli useimpina öinä harjoitellut panchia, stormien muinaista tikaritaistoa, jotta olisi valmis tanssimaan sitä hänen isänsä murhanneen kasvottoman sotilaan kanssa. Liu oli estänyt häntä taistelemasta kasvotonta sotilasta

vastaan, kun he pelastivat Marrakattran prinsessa Imeran, mutta Raquel tiesi, että hänen hetkensä koittaisi vielä. Hän hautoi edelleen jatkuvasti kosta, mutta ainakin toistaiseksi hänen ja muiden tyttöjen tarpeet alkoivat olla yhteneväiset. Eikä hän silti ollut koskaan kokenut olevansa heistä niin etäällä kuin nyt.

”Teidän vanhempanne ovat elossa”, Eliza oli sanonut heille silloin kuukausia sitten. Todellisuudessa se tarkoitti toisten tyttöjen vanhempia. Niin hartaasti kuin Raquel olisikin halunnut uskoa johonkin kosta suurempaan, oli täysin mahdotonta, että hänen papansa olisi jäänyt henkiin. Raquel oli omin silmin nähnyt, miten papa oli tapettu. Äiti, joka oli hylännyt pienen Raquelin, oli hänelle vielä kuolleempi kuin murhattu papa. Käytännössä Raquel oli siis orpo. Hänellä ei ollut vanhempia, joita etsiä, pelastaa ja rakastaa. Hänen ainut perheensä oli täällä näiden viheliäisten laipioiden sisällä. Muiden tyttöjen perheet olivat tuolla jossain odottamassa jälleennäkemistä.

Kuuma kyynel vieräi Raquelin poskelle. Tytöt eivät tienneet yhtään varmemmin kuin puoli vuotta sitten, olivatko heidän vanhempansa todella elossa. Siitä huolimatta Charlie, Sadie, Liu ja Ingela olivat saaneet uutta toivoa, uuden mahdollisuuden perheeseen. Sitä Raquel ei koskaan saisi. Hän jakoi toisten onnen, mutta hänen sydäntään kirveli.

Juuri se oli muuttunut kaikkein eniten. Toisten vanhemmat olivat elossa, mikä tarkoitti, että tytöt olivat jälleen tyttäriä. Muut paitsi hän.

Kyyneliä valui lisää, mutta Raquel ei ehtinyt pyyhkiä niitä, sillä hänen itkunsa keskeytti ylhäältä kuuluva ryske.

Ennen kuin hän ennätti reagoida, raskas saapaspari jysähti lattiaan hänen takanaan.

”Tuli hankaluuksia”, Charlie kuiskasi.

Oli niin pimeää, ettei mitään näkynyt, mutta Raquel kuvitteli Charlien temmanneen jo miekkansa esiin. Raquel veti kummaltakin lonkaltaan esiin tikarin ja tönäisi Liuta.

Siinä samassa Sadie syöksyi makuutilaan. ”Tuolla ylhäällä on jotain meneillään!” Hän piteli kerosiinilamppua korkealla. Poskien keltaisista jauhetuhruista ja hius-ten kiiltävästä pölystä päätellen Sadie oli valvonut kaiken yötä sekoittelemassa myrkkyjään. Se oli hänen uusi lempiharrastuksensa. ”Meidän pitää häipyä täältä!”

Makuuhytin ovi lensi auki. ”Tunkeilijoita. En voi olla varma, mutta miehet näyttävät kiinalaisilta”, harteikas nainen huusi saksaksi soihtu kädessä. Mathildalta puuttui kolme sormeja ja kumpikin isovarvas. ”Ottakaa tämä”, hän sanoi ja viskasi lyhdyn. Charlie sai sen kiinni nopeiden refleksiensä ansiosta. ”Ja tämä.” Mathilda tyrkkäsi Ingelan sisään ovesta. ”Kapteeni määräsi aloittamaan operaatio Delfinin.”

Silmän maailmassa kaikelle oli omat koodinsa. Raquel ei tarkkaan muistanut, mihin operaatio Delfini viittasi, mutta Liu varmasti tiesi. Raquel tulkki viestin pukiesaan kiireesti saappaitaan. Toisin kuin muut, hän kieltäytyi nukkumasta saappaat jalassa.

”Me jäämme taistelemaan”, Charlie julisti ja kohotti miekkansa korkealle.

Mathilda ravisti päätään ja sanoi: ”Ei käy. Kapteeni määräsi operaatio Delfinin. Pidättemme hyökkääjiä niin kauan kuin voimme, mutta heitä on liian paljon.”

Raquel ei ehtinyt tulkata viestiä loppuun, kun Charlie jo ryntäsi vauhtiin. Sadie ojensi kätensä pysäyttääkseen hänet. ”Vaikka siellä olisikin Zhang Taon miehiä, se ei ole meidän taistomme.”

Sadie otti soihdun sänkynsä vierestä ja sytytti sen Charlien lyhdystä. ”Sinun on pysyttävä hengissä, jotta löydät Andrew’n”, hän sanoi.

Raquel aivan typeryi, kun Charlie myöntyi. Tytöt olivat harjoitelleet päivittäin taistelutaitoa niin keskenään kuin Silmän jäsentenkin kanssa. Jotkin Elizan ja Charlien harjoituskerrat olivat yltyneet kiivaiksi miekkamittelöiksi. Kukaan heistä ei kuitenkaan ollut kokenut tositoimia kuukausiin. Raquel oli varma, että Charlien teki kovasti mieli panna veri vuotamaan, mutta ensimmäistä kertaa sitten Tuhon päivän Charlie olikin valmis vetäytymään taistosta. Muutosta oli todellakin tapahtunut. ”Pitäisikö meidän muka paeta sillä aikaa, kun Silmä taistelee meidän puolestamme?” Charlie kysyi.

Sadie kiristeli hampaitaan. ”Kyllä, jos sinä kerran haluat tulkita sen noin. Meidän on pysyttävä elossa, jotta voimme etsiä vanhempamme.”

”Tarkoitat kai: jotta voimme etsiä *teidän* vanhempamme”, Raquel tokaisi ja pani kädet puuskaan.

Liu loikkasi Raquelin ja Sadien väliin. ”Ei nyt!” Hän kääntyi kysymään Ingelalta: ”Näitkö mitään?”

”Džonkissa oli ainakin kolmekymmentä miestä”, Ingela vastasi. ”Ne surkeat merirosvodaamit eivät pysty pidäteleämään miehiä kauan.” Jostakin muille epäselväksi jääneestä syystä Ingela inhosi Silmää ja morkkasi sen jäseniä

aina tilaisuuden tullen. ”Meidän pitää mennä maihin.” Ingela nyökkäsi Liuta kohti. ”Isikulta on tällä kertaa tosisaan.”

Liu kalpeni, kun hänen isänsä mainittiin. Liu oli hehkunut innosta ammuttuaan isäänsä Zhang Taoa, mutta Raquel tiesi, että puhti oli jo aikaa sitten hiipunut. Liun lempiaseeksi oli kuitenkin jäänyt kivääri, jonka hän oli tuota erikoistapausta varten piilottanut bambukepin sisään. Hänellä oli myös muutama pistooli, joiden voimaa ja tarkkuutta hän oli parannellut Silmän oman asian tuntijan Chidan kanssa. Liu työnsi bambukepin pitkän merimiestakkinsa salataskuun. ”Operaatio Delfiini.”

Kaikki hankkiutuivat kiireesti ulos. Muut paitsi Raquel. Tytöt, jotka hän vanhastaan tunsu, olisivat jääneet suojelemaan Silmää, mutta juuri nyt vanhempien löytäminen oli noille toisille *mitä vain ja kaikki*. Siitä oli tullut heidän epävirallinen mottonsa. He olivat valmiit tekemään kenelle hyvänsä mitä vain ja kaiken, maksoi mitä maksoi. ”Äiti si on tuolla ylhäällä, Charlie!” Raquel huudahti.

Charlien jäänsinisissä silmissä leiskahti silkka häijyys, kun hän kääntyi katsomaan Raquelia. ”Elizalla on melkein viisikymmentä naista sekä kuninkaallisen laivaston veroinen asearsenaali. Hän pystyy kyllä pitämään huolen itsestään”, Charlie sanoi. Hän silmäili Liuta. ”Pitäkää huoli, että Liu pysyy meidän luonamme.”

”Älä viitsi pottuilla, Raquel!” Sadie moitti.

Raquelia pisteli Sadien moite. Hän osasi odottaa ahdasmielisyyttä Charlielta ja Ingelalta, mutta Sadien sydämetömyys oli jotain aivan uutta.

Liu kiskoi Raquelia mukaansa. ”Tule. Meidän pitää häipyä täältä!”

Raquel nyökkäsi. Kumpikaan heistä ei halunnut samanlaista taistelun tuoksinaa, jonka he olivat kokeneet pelastaessaan sulttaanin retkikunnan. Täällä ei ollut ainuttakaan kasvotonta sotilasta, ja jos Charlie oli valmis hylkäämään oman äitinsä, kuka hän, Raquel, oli toisia estelemään? Hän oli oppinut valitsemaan taistonsa, eikä tämä kuulunut niihin. Raquel juoksi toiset kiinni.

Teräksen räiske, vertahyytävät huudot ja jylyivät ärjäisyt raikuivat halki *Rautakyljen*, kun tytöt ryntäsivät laivan alimmalle tasolle. Painajaismaisista äänistä oli mahdollonta päätellä, kuka oli voitolla, mutta uhreja tulisi taatusti paljon kummallakin puolella. Raquel rukoili hiljaa mielessään kaikkien uljaasti taistelevien äitien, siskojen ja tytärten puolesta, kun heidän oma poppoonsa pakeni lurjusmaisesti.

Lui seisahtui. ”Meidän pitää auttaa heitä.”

”Aivan!” Raquel kääntyi juostakseen toiseen suuntaan, mutta Sadie tarttui häntä käsivarresta.

Sadie katsoi Liuta ja sanoi: ”Mitä vain ja kaikki!” Hänen äänensä värisi, mutta viesti oli selvä.

Raquel nielaisi. Sen pitemmittä puheitta hän seurasi toisia viimeiset rappuset alas. Äkkiä Sadie parkaisi, ja Raquel säikähti niin, että horjahti ja kaatui selälleen kaataen ryminällä myös Ingelan.

”Pois minun päältäni!” Ingela huusi ja sysi Raquelin syrjään. Hän juoksi Charlien luo, joka taisteli yhtä aikaa kahta miestä vastaan. Raquel sai pitää huolen itsestään.

Raquel oli tuskin päässyt pystyyn, kun pitkä, jäntevä mies hyökkäsi hänen kimppuunsa kädessään perinteisen näköinen kiinalaisase. Raquel väisti, mutta aseensa osui hänen ohimoonsa. Sauva näytti alkeelliselta, mutta siinä oli ytyä. Mies perääntyi pidellen edessään sauvaa, joka oli omistajansa mittainen, reilut satakahdeksankymmentä senttiä. Vastustaja ja tämän ase olivat Raquelia lähes päätä pitempiä. Raquel kyyristi kiireesti siron vartensa. Mies koukisti polvensa, muttei päässyt läheskään niin alas kuin Raquel. Miehen tasapaino petti, ja hän vaappui päkiöillään. Raquel käytti hyväkseen miehen hoipunnan. Hän survaisi kaksi tikariaan miehen reisiin, suoritti heti perään panchin potku-iskuyhdistelmän ja kellisti miehen. Raquel potki miestä, kunnes kuuli huudon.

Raquel kiepahti ympäri ja näki Sadien osoittavan sytytetyllä soihdulla keihästä, jossa oli lehden muotoinen terä ja punainen jouhitupsu. Keihään omistaja käytteli asettaan näppärästi. Hän oli muhkea mies, ja hänellä oli yllään hame ja sen päällä *chang pao*, polvipituinen takki, jossa oli neljä halkiota liikkuvuuden takaajina ja alaspäin levenevät hihat pienten aseiden kätköpaikkoina. Tupsu ja aseensa vauhti sumensivat Sadien näön. Hän hoippui. Mies hymyili ja tähtäsi Sadieta keihään partaveitsenterävällä kärjellä.

Raquel pinkaisi juoksuun, mutta hänen tielleen hönki arpinaamainen korsto kädessään *jian*, siro ja suora kaksiteräinen miekka. Mies hyppäsi ilmaan, ja hänen pitkä niskapalmikkonsa heilahti hänen takanaan. Miehellä selvästi oli draamantajua, ja sille Raquel antoi suuren arvon.

Hän loikkasi äkisti taaksepäin ja vältti nipin napin miekanterän viillon.

Ilmaa vavahdutti kaksi laukausta, ja kaksi hyökkääjistä tuupertui maahan. Raquel ja Sadie kohottivat katseensa ja näkivät Liun pitelevän bambukeppiään. Liu puristi uudestaan liipaisinta, mutta ampui tällä kertaa ohi.

Liuta kohti viiletti vimmainen mies, jonka hiukset olivat paksuna sykerönä pään päällä. Hän puristi yksiteräistä miekkaa kädessään. Charlie karkasi miehen perään ja yhytti tämän juuri, kun mies oli niin lähellä Liuta, että olisi voinut viiltää hänen nappipaitansa halki. Charlie heilautti lyhyen miekkansa viistosti miehen selkään ja halkaisi Zhang Taon lohikäärmemerkin, joka oli painettu miehen takkiin. Mies muutti suuntaa. Charlie ponkaisi ja hyökkäsi. Mies väisti sivuun ja nosti taas miekkansa. Liu kohotti bambukepin ja yritti tähdätä tarkasti, mutta se oli hankalaa, sillä kivääri ei ollut kovin tarkka ase, ja Charlie oli liian lähellä.

Raquel, Sadie ja Ingela juoksivat paikalle ja kävivät miehen kimppuun iskuja ja potkuja jaellen, purren ja viillellen. Charlie ja Liu laskivat miekan ja kiväärin käsistään ja liittyivät kahakkaan. Mies ei pärjännyt viidelle tytölle, vaan virui pian maassa kolmen kumppaninsa vieressä.

”Meidän pitää häipyä, ennen kuin tänne hyökkää toinen sakkii”, Sadie sanoi tukien käsiä polviinsa, jotta henki kulkisi.

Tytöt olivat kolhittuja ja piestyjä, mutta sitä ei ehtinyt nyt miettiä. Charlie lähti juoksemaan pitkin laituria

Sadie, Raquel ja Ingela kannoillaan. Liu otti esiin taskuveitsensä, leikkasi lohikäärmemerkin erään kelmin takista ja työnsi sen taskuunsa, ennen kuin otti toiset tytöt kiinni. Laiturin päässä heidän piti yhteisvoimin kannatella raskasta rautaporttia, jonka takana vedessä kellui ”delfinejä”.

”Delfiinit” olivat sukellusveneitä. Alkeellisia sukellusveneitä oli ollut olemassa ammoisista ajoista lähtien, mutta niitä oli kovasti paranneltu, ja ne olivat nykyään Ranskan ja Englannin laivastojen salainen ase. Silmä oli ylpeä omista teknisistä saavutuksistaan. Se oli kehiteltyt vuosikaudet salaisia sukellusveneitään, jotka peittosivat kaikki merillä aiemmin nähdyt. Ne muistuttivat pikemminkin sikareita kuin delfinejä. Niiden ulkokuori oli kuparilevyä, joka oli kiinnitetty rautaisten ruoteiden päälle. Delfiinit olivat vielä testausvaiheessa, mutta yllätyshyökkäyksen sattuessa ne olivat tyttöjen paras keino päästä pakenemaan takaisin *Kyllin hyvään*.

”Ulkona on vielä niin pimeää, ettemme näe mitään”, Sadie sanoi. Hän käänsi selkensä mereltä kuuluvalla metakalle.

Delfiiniin tuli valoa kuudesta pienestä ikkunasta ja yhdestä isommasta kupolikatossa. Yöllä niistä ei ollut mitään hyötyä.

Liu hyppi paikallaan yrittäen pysyä lämpimänä. Ilma oli muuttunut yllättävän kylmäksi. ”Jokaisessa delfinissä on miehistölle paineilmapulloja”, Liu sanoi. ”Käytimme viime testauksessa kynttilöitä”, hän mumisi ja teki pikaisesti laskelmia. ”Jos poltamme kaksi kynttilää, happi riittää noin puoleksi tunniksi.”

Charlie rypisti otsaansa. ”Päivänvalolla ja hyvällä säällä meiltä kestää kaksikymmentä minuuttia päästä täältä *Kylin hyvään*. Tarvitsemmeko me kynttilöitä?” hän kysyi ja veti takin tiukemmin ympärilleen. ”Kaikkien sisällä olevien laitteiden, myös kompassin, valaisemiseen tarvitaan sitä lahottajasienen valoa. Sinähän sanoit, että kompassi toimii yhtä hyvin niin veden alla kuin pinnallakin.”

”Mikä tarkoittaa sitä, ettemme voi luottaa pelkäämään sen tarkkuuteen.” Liu irvisti. Hänen äitinsä Mai oli opettanut, että navigoidessa piti aina olla varasuunnitelma. ”Meidän on varmaan paras turvautua kynttilöihin ja kompassiin ja hengitellä säästeliäästi, samalla tavoin kuin ennen syväasukellusta.”

Marrakatrasta lähdön jälkeen Liusta oli tullut puolesta vuodessa taitava syväasukeltaja. Tuon salaisen sukellustaidon avulla stormit etsivät liriamia, arvokasta kasvia, jolla voitiin puhdistaa käyttövesiä. Liu pystyi pidättämään veden alla hengitystä ennätysajan. Raquel tiesi sen vaivaavan Charlieta monellakin tavalla, ja nyt se näkyi Charliessa selvänä silmien pyörittelynä. Charlien nyreästä ilmeestä Raquel päätteli, että silmien muljauttelua seuraisi kohta jokin ilkeä tokaisu, mutta aie keskeytyi, kun laituri alkoi täristä.

”Toinen Zhang Taon porukka taitaa juosta rappuja alas. Kuulostaa siltä, että tämä sakki on entistä paljon suurempi!” Raquel kiljaisi. Hänen käsivartensa menivät kananlihalle.

”Mennään!” Charlie komensi.

Eliza oli pakottanut tytöt harjoittelemaan delfineillä viikoittain, joten heillä oli varmat liikkeet. Charlie ja Sadie

työnsivät delfiinin pieneen aukkoon, josta pääsi merelle. Raquel, Liu ja Ingela seurasivat omalla sukellusveneellään. Jokaiseen delfiiniin mahtui vain kahden hengen miehistö, mutta Raquel ja Ingela olivat niin pieniä, että pääsivät mukaan ylimääräisinä. Tytöt nousivat sukellusveneisiinsä ja menivät kiireesti paikoilleen.

”He ovat aivan perässämme!” Ingela parkaisi.

Raquel alkoi nopeasti kääntää propellia. Delfiinin painolastitankkina toimi ontto rautaköli, jota täyttämällä tai tyhjentämällä alus saatiin veden alle tai pinnalle. Kaksi vaakaevää peräsimen molemmin puolin pitivät huolen sukelluskulmasta. Siinä samassa alus pulahti uppeluksiin. Raquelin päässä alkoi jyskyttää ja korvissa soida. Häntä ei haitannut nopea veteen meno syvä sukelluksessa, mutta sukellusvene saattoi vajota kahdessakymmenessä sekunnissa jopa kahdeksan metrin syvyyteen, ja silloin hänestä tuntui kuin mustekala olisi kietonut lonkeronsa hänen ympärilleen ja puristanut häntä hengiltä. Mieluummin Raquel olisi vaaroista välittämättä uinut *Kyllin hyvään* kuin kököttänyt tässä vedenalaisessa ruumisarkussa.

Äkkiä delfiini heilui edestakaisin. Raquel kohotti katseensa. Kaksi kynttilää ei juurikaan valaissut pimeää merta, mutta heidän edessään häilyvän hahmon tunnisti helposti. Se oli toinen laiva.

Rautakyljen lähin liittolainen oli ainakin puolen päivän purjehdusmatkan päässä. Saapuvan aluksen täytyi kuulua Zhan Taon laivastoon. Silmä ei mitenkään selviytyisi uudesta hyökkäyksestä. Raquelin niskalihakset kiristyivät. ”Mitä vain ja kaikki” ei todellakaan nyt pätenyt. Jotain oli

tehtävä. Raquelin teki mieli huutaa Liulle, mutta hän tiesi, että puhumista tuli välttää hengitysilman säästämiseksi. Hän survaisi etusormensa Liun lapaluun alle.

Liun ei tarvinnut kääntyä katsomaan Raquelia. Hän tiesi, mitä toinen tahtoi. Liu nyökkäsi ja alkoi kiireesti kääntää ruoria.

”Äkkiä sittenkin, jottet räjäytä meitä pirstoiksi”, Ingela jupisi, vaikkei Raquel sen paremmin kuin Liukaan ollut vaivautunut kysymään hänen mielipidettään. He olivat harjoitelleet merimiinujen räjäytystä, mutta eivät olleet tehneet sitä oikeasti.

Merimiinat olivat räjähteitä, joilla tuhottiin vihollislaivoja. Niitä oli käytetty 1300-luvulta lähtien. Viime vuosien tekninen kehitys oli saanut aikaan entistä parempia, nopeampia ja tarkempia miinoja. Englannin, Ranskan, Amerikan ja Espanjan laivastot olivat vielä kokeiluvaiheessa, mutta Silmä oli käyttänyt uusia miinoja salaa jo jonkin aikaa. Merimiinujen eettisestä puolesta oltiin monta mieltä, joten Silmä ei huudellut kokeiluistaan. Delfinit oli kuitenkin suunniteltu yksinomaan räjähteiden kuljetukseen.

Liu irrotti kätensä ruorista, ja Raquel lakkasi pyörittämästä propellia. Alus nousi hiljalleen. Merimiinoja oli erilaisia, mutta Silmä oli todennut, että ruudilla täytetyt vesitiiviit nassakat toimivat parhaiten. Se ei välttämättä tarkoittanut, että niitä oli helppo käyttää. Teoriassa sukellusvene piti vain ohjata vihollislaivan alle. Sukellusveneen kupolista singottiin sitten kiinnityskärki vihollislaivan runkoon. Sukellusveneen piti kiittää pois, ennen kuin sytytysmekanismi räjäytti miinan. Siinä olikin omat metkun-

sa. Piti varmistaa, että miina oli kiinnittynyt kunnolla, ja päästä pakoon, ennen kuin se laukesi.

Raquelin niska oli äkkiä kuin terästä. Tähän hommaan liittyi monta riskiä. Hän oli kuitenkin vakuuttanut itselleen, että heidän oli pakko auttaa Silmää. Hui kauhistus, toinen delfiini ilmaantui aivan heidän viereensä. Lasiruutu aluksen sivulla oli niin pieni, ettei sisään nähnyt, mutta Raquel osasi kuvitella Sadien raivokkaan ilmeen ja Charlien vimman ja kiihkeän odotuksen. Charlien rakkain harrastus oli sivaltaa miekalla poikki ja pinoon, mutta heti kakkosena seurasi räjäyttely tuusan nuuskaksi. Charlie antoi sukellusveneeseen lipua laivan rungon toiseen päähän. Merimiinojen tiedettiin olevan epäluotettavia, joten kaksi miinaa vihollislaivan rungossa vahvisti sitä mahdollisuutta, että ainakin toinen räjähtäisi. Oli tuiki tärkeää, että sukellusveneet toimisivat nyt yhteistuumin, jotta kumpikaan ei jäisi jälkeen ja pirstoutuisi vahingossa palasiksi.

Raquel, Liu ja Ingela odottivat, kunnes toinen delfiini asettui vihollislaivan alle. He tiesivät hyvin, että muutenkin niukka happivarasto hupeni kiivasta kyytiä.

Raquel tirkisteli sivuikkunasta ja näki laivan päässä utuisen hahmon, joka näytti toiselta delfiniltä. Liu kurkotti kätensä aluksen kattoon ja käänsi pientä käsikampea. Oli mahdotonta nähdä, sujuiko kaikki niin kuin piti. Jos ei tulisi mutkia matkaan, heillä oli kolmekymmentä sekuntia aikaa päästä tarpeeksi kauas. Raquel alkoi laskea mielessään. *Tuhat ja yksi, tuhat ja kaksi, tuhat ja kolme...*

Kun kampi ei enää kääntynyt, Liu veti kätensä alas. Nyt kupolin ulkopuolella oleva härveli ampuisi kiinnityskär-

jen vihollislaivan puiseen runkoon. Delfinistä vapautuisi sitten miina köyteen, joka kulki kiinnityskärjen läpi.

Tuhat ja kaksikymmentäkahdeksan, tuhat ja kaksikymmentäyhdeksän, tuhat ja kolmekymmentä.

Raquel ja Ingela pyörittivät propellia niin kiivaasti kuin kädet vain liikkuivat. Raquel tunsi jyskytyksen päässään yltyvän, kun delfiini alkoi nopeasti laskeutua.

”Eikä!” Liu litisti kasvonsa sivuikkunaan. ”En näe Charlieta ja Sadieta. He taitavat olla vielä rungon alla!”

”Mitä?” Raquel kysyi. Hänen korvissaan soi niin kimeästi, ettei hän tiennyt, oliko kuullut oikein.

Äkkiä alus huojui puolelta toiselle. He olivat niin syvässä, etteivät tunteneet varsinaista räjähdystä, mutta kirkkaanpunaiset ja oranssit lieskat valaisivat lasiruudut.

Liu otti esiin taskukellonsa ja yritti katsoa sitä. ”Meillä on happea enää noin kahdeksikymmeneksikahdeksi minuutiksi”, hän sanoi ja käänsi ohjausruoria. ”Odotetaan puoli minuuttia, jotta toinen delfiini pääsee tänne alas. Jos sitä ei kuulu, nousemme pintaan.”

Raquelin silmät pyöristyivät. Oli sattunut räjähdys, ja lähitöllä oli kaksi vihollislaivaa. Vedenpinta oli kaikkein vaarallisin paikka tälle pikkuiselle sukellusveneelle. Ja jos Charlie ja Sadie olivat jo päätyneet pintaan, he eivät olleet siellä ehjinä. Raquel ei pystynyt ajattelemaan sen pitemmälle, vaan alkoi laskea jälleen hiljaa mielessään. *Tuhat ja kolme, tuhat ja neljä, tuhat ja viisi.*

Kukaan ei sanonut mitään. Kun Raquel ehti laskuissaan kohtaan ”tuhat ja seitsemäntoista”, sydämen jyske hukutti alleen pään jyskeen. Kohdassa ”tuhat ja kaksikymmentä-

kahdeksan” hän hädin tuskin pystyi keskittämään hätään-
tyneen mielensä laskupuuhaan.

”Tuhat ja kaksikymmentäyhdeksän”, Ingela sanoi
ääneen. ”Tuhat ja...” Hänen äänensä haipui.

”Vielä kymmenen sekuntia!” Raquel aneli.

”Happi ei riitä ylimääräiseen kymmeneen sekuntiin”,
Liu mumisi. Hän ojensi kätensä propellin kampea kohti,
mutta Raquelin tärisevä käsi esteli häntä.

”Tuhat ja yksi”, Raquel kuiskasi puristaen kampea kah-
ta kauheammin.

Ingela hyökkäsi kohti propellia, mutta seisahtui osoitta-
maan ulos sivuikkunasta.

Raquelin sydän oli vähällä pomputa rinnasta ulos. Toi-
nen delfini oli ilmaantunut heidän vierelleen. Oli yhä niin
pimeää, että oli vaikea nähdä, mutta Raquel oli erottavi-
naan, että Charlie huitoi heitä pitämään kiirettä, ja Sadie
lähetti heille lentosuukkoja. Jos muisti Sadien aiemman
mielialan, ehkä hän näytti heille hävyttömämpiä käsimerk-
kejä. Tärkeintä oli, että toiset olivat turvassa. Liu tarttui
ruoriin. Kun sukellusvene nytkähti eteenpäin, Raquelin
syke alkoi tasaantua. *Mitä vain ja kaikki.* Vaikkei se hänen
mottonsa ollutkaan, nuo tuossa olivat hänen siskojaan ja
ainut perhe, joka hänellä tässä maailmassa enää oli.

”Kuvernööri Barrish, onko asia niin, että te tapasitte Pire-
tet viimeksi Marrakatrassa ettekä ole sen jälkeen kahdek-
saan kuukauteen nähnyt heistä vielä vilaustakaan?”

Rogers Barrish yritti oikaista oikean kätensä etu- ja keski-
sormen, muttei pystynyt tekemään sitä ilman vasemman

käden apua. Hän oli käynyt Euroopan parhaiden lääkärien ja jopa parin šamaanin puheilla saadakseen runnotun kätensä kuntoon. He kaikki suhtautuivat vammaan eritavoin, mutta diagnoosi oli aina sama: hermot olivat vahingoittuneet liikaa. Hänen runneltu kätensä tulisi ajan oloon aina vain kipeämmäksi.

Syyllinen seisoj nyt huoneen toisella puolella kasvot visusti viitanhupun varjoissa. Kreivitär ei ollut aiemmin halunnut tavata kuvernööriä tämän Amsterdamin-toimistossa, vaan oli mieluummin saapunut näyttävästi Lontoon. Tällä kertaa kreivitär oli välttämättä tahtonut tavata Amsterdamin. Mitähän nainen nyt aikoi?

”En edes teeskentele otaksuvani, mitä heikompi sukupuoli ylipäätään kykenee ymmärtämään, kreivitär”, Barrish vastasi. Hän aisti naisen tuhtuvan sanoista ”heikompi sukupuoli”. Kreivitär ei ollut koskaan ennen käynyt tässä toimistossa. Miten hänen oli onnistunut päästä tänne kenenkään huomaamatta? Kreivitär vastasi jotain, mutta Rogers ei kuullut ainuttakaan sanaa, koska hän keskittyi kuvittelemaan, miten hän repisi naiselta hupullisen viitan, tarraisi punertaviin hiuksiin ja viskaisi koko eukon suuresta ikkunasta alas kanavaan.

”Kuvernööri Barrish?” kreivitär tokaisi uudemman kerran.

”En ole vielä saanut tietoa siitä, missä Piretet tätä nykyä oleskelevat”, Barrish vastasi kättään katsellen. Hän ounasteli naisen tietävän, ettei hän ollut nyt rehellinen, mutta sitä kreivitär ei pystyisi todistamaan ilman kätyreitä. Barrish hymyili ivallisesti. Valehteleminen ei ollut mitään

niiden nöyryytysten rinnalla, joita hän tuolle naiselle syytäisi heti tilaisuuden tullen. Mitähän varten kreivitär vieläkin, kuukausien kuluttua, kyseli niistä viheliäisistä merirosvoista? ”Huolettaako teitä jokin erityinen niissä Pireteissä?”

”Kuvernööri Barrish, minua huolettaa se, että heidän takiaan sulttaanin ryöstö meni minulta sivu suun. Jos heillä olisi ollut hallussaan tarvittavat asiapaperit, he olisivat voineet toimittaa teidät virkavallan käsiin.”

Rogersin kasvoille levisi hitaasti hymy. Kaikkien näiden vuosien jälkeen hän oli viimeinkin löytänyt särön naisen panssarista. Kreivitär oli yhtä vankkumaton kuin ennenkin, mutta hänen sanoistaan kuului jotain. Ei siitä, mitä hän sanoi, vaan miten. Sanat olivat liian hillittyjä ja hallittuja, ja hallinnasta Rogers tiesi kaiken. Hän muisti oman tyrmänsä. Kyllä, siellä hän todellakin oli herra ja ylhäisyys. Jos hän pelaisi nyt korttinsa oikein, hän hallitsisi pian tuota naistakin.

”Olette kuitenkin onnistunut jäljittämään ne poikamerirosvot, joukkion, jonka kanssa Piretet pitävät yhtä.”

Barrish nyökkäsi. Hän ei kenties ollut kiinnostunut Pireteistä samasta syystä kuin kreivitär, mutta nuo tytöt ja ne pojanlurjukset olivat estäneet häntä saamasta käsiinsä Marrakattran sulttaanin melkoista omaisuutta. Kaiken lisäksi pojat olivat sittemmin turmelleet hänen kaksi muutakin rosvousretkeään. Pahuksen kiusankappaleita kaikki. Hän hankkiutuisi heistä vielä eroon. Samoin kuin tuosta naisesta. Barrish silmäili kreivitärtä. ”Kyllä, minun pitäisi tavata heidät pian.”

Rogers kääntyi uudessa pyörivässä tuolissaan. Se oli oikeastaan pyörrien päälle asennettu englantilainen wind-sortuoli. Hänestä se oli aika kömpelö ja mauton tämän Amsterdamin-toimiston tyylikkyyden keskellä. Tuoli oli kuitenkin lahja charmikkaalta amerikkalaiselta valtiomieheltä, Jeffersonilta. Rogers oli päättänyt säilyttää tuolin siltä varalta, että Jeffersonin hanke nimeltä Yhdysvallat onnistuisi.

”Voisitteko tarkentaa, mitä tarkoittatte sillä, että tapaatte heidät pian?” kreivitär kysyi. Hänen levollinen äänensä kohosi hieman. ”Miksi kuulen siitä vasta nyt?”

Rogers tähyili ikkunasta toista kanavaa. Hän siemaisi skottiviskiään kuvitellen mielessään, miten hän pitelisi kreivittären punahiuksista päätä veden alla ja katselisi naisen hukkumista. Nyt vaikutti siltä, ettei hänen tarvitsikaan nähdä niin paljon vaivaa. Rogers oli vuosikaudet sietänyt tuota kurjaa naista, koska he haalivat yhdessä valtavan omaisuuden. Hänen kättään särki, kuten aina illan viiletessä. Mikään määrä rahaa ei voisi lievittää vihaa, jonka karvouden hän tunsi nyt suussaan. Rogers oli jo käynnistänyt hankkeen, joka vapauttaisi hänet ärsyttävistä Pireteistä ja heidän surkeista poikaystävästään. Nyt vaikutti suorastaan siltä, että hän voisi tappaa kolme kärpystä yhdellä iskulla. Hän valikoi huolella sanansa: ”Uskon poikien tulevan pian Amsterdamiin.” Hän käänsi pyörivän tuolinsa suoraan naista kohti. ”Ehkä teidän pitäisi pysyä kaupungissa, niin pidän teidät ajan tasalla, kuten aina.” Rogers päätti, että nainen ei ansainnut nopeaa kuolemaa. Hänen kanssaan tuli – ei kun piti – leikitellä hitaasti ja

tuskallisesti. ”Jos siinä oli kaikki, kreivitär, lausun teille näkemiini.” Rogers huiski terveellä kädellään naista lähtemään ja kääntyi pyörivässä tuolissaan omasta hävyttömyydestään riemuiten.

Kreivitär marssi tiehensä sanaakaan sanomatta.

Kreivitär pudotti viitan muurin taakse, tuli esiin varjoista ja riensi kohti hienoja vaunuja, jotka odottivat häntä. Hän tapaisi Barrishin taas illalla saksalaisen diplomaatin kunniaksi pidettävässä gaalajuhlassa, mutta kuvernööri olisi varmasti niin täynnä itseään, ettei tunnistaisi häntä. Kreivitär hymyili tyytyväisenä. Rogers Barrish yrittäisi tappaa hänet. Kreivitär hipelöi sormustaan, jossa oli yksi ainut helmi. Hänen elämänsä varrella moni mies oli halunnut tappaa hänet, ensimmäiseksi isä siitä hyvästä, että hän oli kehdannut syntyä tytöksi.

Vaunut pujottelivat kaupungin täpötäyden keskustan halki. Amsterdam oli ollut aikoinaan kukoistava kaupunki. Mahtavat maisemat ja välkkyvät timantit olivat houkuttaneet kävijöitä kaikkialta maailmasta. Nykyään kaupunki oli vain haalistunut muisto häikäisevästä menneisyydestään. Samaan tyyliin kuin kreivitär. Se ero hänessä ja Amsterdamissa sentään oli, että kreivitär ei enää ollut vieraiden ihailun tai himon kohde. Varjoissa pysyttelemällä hän saattoi viimeinkin olla se nainen, joksi hänet oli tarkoitettu.

Illan viileä ilma kantoi vaunuihin vakaan tuulen ja myös happaman hevosennannan hajun. Kreivitär otti käsilaukustaan nenäliinan ja peitti nenänsä. Hänen ja Barris-

hin keskustelussa oli ollut jotain kertakaikkisen inhottavaa, paljolti tämän katulemun kaltaista. Oli selvää, että Barrish valehteli. Barrishin tyyppiset miehet yleensä valehtelivat, joten siinä ei ollut mitään erityistä. Se vain huvitti, että Barrish tahtoi hänen tietävän valehtelusta. Oli oikeastaan aika viihdyttävää, että Barrish uskoi heidän leikkivän ovelaa kissa ja hiiri -leikkiä.

Vaunut pysähtyivät suuren, nelikerroksisen asuintalon eteen, joka sekin kohosi kanavan rannalla. Sisällä olisi epäilemättä tulppaaniasetelmia pöytien koristeina. Kreivitär tukahdutti haukotuksen. Nämä ihmiset olivat varsin ennalta-arvattavia. Tämä maa piti valloittaa, jotta jotain muutosta tulisi. Hänen pitäisi udella tietolähteiltään, oliko yksikään huomattava diktaattori tai keisari iskenyt silmänsä Hollantiin.

Kreivitär tarttui lakeijansa käteen ja laskeutui hitaasti vaunuista. Työt odottivat häntä kotona, mutta vaikutti siltä, että hän joutuisi jäämään Amsterdamiin vielä joksikin aikaa. Hän halusi nähdä, mitä Barrishilla oli hihassaan.

Mitä vain ja kaikki! Seikkailu jatkukoon!

Huimapäisen tyttöviisikon seikkailu maailman merillä jatkuu. Yllättävät uudet tiedot muuttavat kaiken, mihin piraattitytöt ovat selviämisseikkailunsa aikana uskoneet. Ovatko heidän vanhempansa sittenkin elossa? Vihje vie sankarittaret hyiselle Pohjanmerelle, syväälle kuninkaallisen hovin salaisuuksien, valheiden ja juonittelujen verkkoon, jossa ei voi koskaan tietää kuka on ystävä, kuka vihollinen.

Kun näyttämölle astuvat niin häikäisevä kuninkaallisen henkivartiokaartin upseeri kuin tyttärensä kauan sitten hylännyt äiti, ei tunnekuohuja voida välttää...

Storm Sisters: Hyiset mainingit on Mintie Dasin tyttö-piraateista kertovan vauhdikkaan, historiallisen meriseikkailusarjan toinen osa. *Storm Sisters* on täynnä eksoottisia tapahtumapaikkoja, valtameren kuohua ja mukaansatempaavaa kerrontaa. Pitelemättömät tyttöpäähenkilöt ovat kuin suoraan nykyajasta.

KAIKEN

9 789513 184957

N84.2 • ISBN 978-951-31-8495-7
stormsisters.rovio.com
www.tammi.fi